

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas II. Ab anno Christi 1310. ad 1320.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

DECAS II.

✽ *Ab anno Christi 1310. ad 1320.*

1311. **H**enicus Italiae urbes qua vi, quibus
 ✽ **H**eminis sibi vendicat. Cui tamen
 Florentini & Bononienses fortiter obstit-
 runt.

Celebratur Concilium Viennense in
 Galliâ Oecumenicum à Clemente V. praesentibus
 Patriarchis Alexandrino & Antiocheno Latini ritus, & 114. Episcopis cum
 aliorum procuratoribus, numero 300. praeter
 Abbates & Doctores, Regem Franciae Philippum
 Pulchrum ejusque fratres milia sexcenta
 libros. Actum in hoc Concilio de recuperando
 terra sancta, de Templariorum Ordine penitus
 supprimendo. Constitutum, ut in festum Corporis
 Christi celebretur feria quinta post Dominicam
 Trinitatis. Statutum ut in praecipuis Orbis
 Universitatibus alantur publici Professores linguae
 Hebraicae, Graecae, Chaldaicae, Arabicae, in
 conversionem & instructionem infidelium
 in iis partibus. Condemnati denique haeretici
 Beguardi, & Beguini ac Beguinae foeminae,
 Dulcinus & Dulcinista.

HÆRE.

HÆRESIS BEGUARDORUM ET ALIORUM QUI BEGUINI AC BEGUINÆ DICTI SUNT.

Itam profitebantur monasticam secundum habitum, habitationem conventualem, & nonnullam trium votorum religiosorum speciem cum multis ceremoniis ac gestibus externis conjunctam, à fœminarum tamen societate nequam abstinabant, neque deliciis? imò solenne illis erat opiparè parata sectari convivia, cui studio mirè concinnebant varii quos tuebantur errores.

1. Credebant hominem in hac vitâ posse sibi ultimam beatitudinem comparare, & quidem secundum omnes perfectionis gradus, quibus in caelesti patria perfruetur.

2. Omnem naturam intellectualem esse in se naturaliter beatam, non autem gratiâ Dei, ulloque supernaturali lumine gloriæ.

3. Esse quidem peccatum mortale osculari fœminam, quòd natura (sic illi argutabantur) hominem ad id minimè impellat, atque inclinet, nihil tamen esse peccati, si quis in calore concupiscentiæ positus, cum eâ carnaliter commisceatur, quia tunc natura impellit. Sic nimirum solet ludificare Sathan, gravissima proponendo ut minima & subinde minora ut maxima, eo fine ut in ea, quæ reipsâ gravissima sunt, inducat.

4. Hominem in statu perfectionis, & in spiri-

tu libertatis constitutum nulli humana obedientia debere se subicere.

5. Inferebant ex errore antecedente immunitatem à jejuniis Ecclesiasticis.

6. Delirabant, hominem, quando statum perfectionis attigit, nec jejunare debere, nec Deum irare, quando quidem, aiebant, sensu rationis judicio, concedi potest corpori quicquid lubuerit.

7. Imperfecti hominis esse dicebant, se se virtutis studio exercere, causantes, quod animus hoc studio virtutes à se abigat, & hinc inferebant homini perfecto, nulla amplius bona opera facienda esse.

8. Hominem posse in hac vitâ tantam virtutis perfectionem assequi, ut amplius peccare nequeat, neque etiam in gratiâ proficere.

9. Ad elevationem vel expositionem Eucharistiæ non esse ullam faciendam reverentiam, eò quod imperfectio esset, altitudine contemplationis indignâ, attendere ad mysterium Humanitatis JESU Christi, & ad Eucharistiæ Sacramentum.

Quod Beguinas attinet, aiebant, se honeste vivere & religiosè, nullius tamen voti vinculo se alligantes, neque se facultatibus suis temporalibus abdicantes, quin etiam ejusmodi societates pro arbitratu suo deserentes. De cætero præteritas hæreses Beguardorum participabant, idcirco eodem anathemate damnatæ ab Ecclesiâ.

Beguini distincti à Beguardis persuadebant sibi eos perfectioni Evangelicæ adversari, qui aliquid in commune habeant, quandoquidem Iesus Christus, & Apostoli nihil habuerunt, neque in communi, neque in particulari: item summum Pontificem non posse dispensare in regulâ S. Francisci vel in votis illius Ordinis neque Fratribus Minoribus potestatem facere in alium Ordinem migrandi; Unde inferebant Joannem XXII. suâ potestate excidisse, quòd supra auctoritatem suam illis permisisset, habere frumentum in borreis, ac vinum in cellâ ad vivendum in communi. Spargebant etiam statum Fratrum Minorum esse perfectiorem statu Episcoporum, denique asserebant Papam non posse in voto simplici dispensare, nequidem pro bono pacis, vel nationis alicujus ad fidem convertendæ causâ: & ut hæresim suam alto silentio velarent, dicebant, nullam esse impositam necessitatem respondendi inquisitoribus ad eorum interrogata.

DE HÆRESI DULCINI ET DULCINISTARUM.

Infernus hanc pestem excitavit, omnis enim scopus hujus abominabilis sectæ fuit, ut omni se luxurie ac spurcitiâ oblectarent, ejus sectarii, prætexentes charitatem communem, & odium proprietatis, quo factum est, ut suis istis fucata servitatis artificii Dulcinus utriusque sexûs affectas ad sex millia congregârit, quos in Alpi-

bus commorantes ad belluinam cohabitationem induxerat & talem turpitudinem præclarâ charitatis & communitatis larvâ contegere docuerat.

DE TEMPLARIIS.

Templariorum Ordo sancte institutus fuerat, verum ubi diu in sancti sui instituti observatione perseverarunt, invidit spiritus superbia Christianitati tot quot inde eveniebant emulumenta ad infidelium conversiones. Et primum quidem avocavit illos ab Hierosolymitanæ Patriarchæ obedientiâ, & impulit ad Ecclesiæ possessiones iniquè turbandas. Quam ob causam aliaque adhuc crimina condemnati & igne digni habiti sunt Clementis V. aliorumque Patrum in Concilio generali Viennæ in Galliâ congregatorum sententiâ. Postea verò Rex Philippus eorum memoriam penitus delevit, combusto Parisiis eorum Magistro cum aliis multis, qui tamen errores ac crimina, quorum rei facti fuerant, diffitebantur.

1. Dicebantur abnegâsse Jesum Christum, & cum Saracenis conspirasse.
2. JESU Christi Crucem conspuisse.
3. Falsam & profanam edere professionem.
4. Magistrum suum clanculum ordinare.
5. Auctores fuisse receptæ à Turcis & Saracenis Terræ sanctæ.
6. Peccato naturæ contrario se se conspuere.

7. Idolum quoddam adorare, quod hominis cute vestiebant, & duobus carbunculis oculorum instar adornabant.

8. Mortuorum suorum corpora in cinerem redigere, eoque suos affectatores potare, ad ipsos in suâ dementiâ confirmandos.

9. Infantem ex Templario & virgine progenitum torrere, & inde promanante liquore suum idolum inungere.

Et hæc quidem crimina objiciebantur Templariis, quæ, an omnia vera fuerint, dubitant graves auctores, sufficit eos tales fuisse, qui dignos se exhibuerint, ut Concilii generalis sententiâ tanquam Ecclesiæ hostes exscinderentur.

✠(1312.)✠ Henricus Imperator Occidentis Romam venit, ibique aureâ coronâ insignitur,

Andronicus Imperator Orientis implorata auxilia Principum contra Turcas, à quibus graviter premebatur.

Ferdinandus Castellæ Rex à Carvajalibus fratribus, quos homicidii suspectos, non tamen convictos, è rupe præcipitari jusserat, ad Tribunal Divinum intra 38. dies provocatus, moritur, intra hos dies, & ideo dicitur *in jus vocatus*.

Societas Catalana distrahitur & turbatur domestico bello inter Entenzam & Rocafortium, in quo ille occubuit, hic à Præ-

fecto Eubææ interceptus, in Siciliam ductus est, ubi in carcere obiit. Vastabant hi focii nullo commodo Christianitatis Macedoniam, Thessaliam, Achaiam & Athenas: omnibus noxii, nulli fideles & utiles.

✽(1313.)✽ Henricus VII. Imperator Romanorum, dum adversus Robertum Siculum Fridericum æmulum suscitasset, morte inopinatâ abripitur, ætatis anno 51. Imperii 5. Errant, qui dicunt, mortem ei acceleratam esse venenatâ hostiâ aut ablutione toxicatâ ei oblatâ per F. Bernardum aut Joannem Politianum Dominicanos: hæc calumnia est in sacrum Ordinem malitiosè conficta.

In Franciâ Rex Philippus & Eduardus V. Rex Angliæ cum multis Proceribus accipiunt Crucem, imò & uxores pro expeditione sanctâ contra Turcas in Palæstinâ.

Inventa est hoc anno apud Quadatupam imago Beatæ Virginis, missa à S. Gregorio Papâ ad Leandrum Præsulem Hispalensem, quæ Saracenorum metu abscondita, incipit multis miraculis clarescere.

✽(1314.)✽ Philes Palæologus Andronici Græcorum Imperatoris cognatus paucis copiis Turcas superat, & animos Græcorum restituit.

Clemens V. Papa apud montem Mau-

sam

ram super Rhodanum Diocesis Nemaufensis in itinere Burdegalam versùs moritur, de cuius successore eligendo Cardinales distrahuntur, uti & Electores in eligendo Imperatore, quorum una pars Ludovicum Bavaram, altera Fridericum Austriacum elegit.

Obiit hoc anno Philippus Pulcher Galliae Rex anno ætatis 46. regni 30. ex morbo diuturno, sed Medicis ignoto. Succedit eidem Ludovicus filius jam antè Navaræ Rex, hujus nominis X. cognomento Hutinus, hoc est, rixosus.

✽(1315.)✽ Sedes Romana etiam hoc anno vacat.

Robertus Siciliam invadit, nullo operæ pretio, uno tantùm oppido capto, & pacis in triennium inducis.

Scoti de Anglis nobilem victoriam reportant, cùm hi in exercitu 300. armatorum millia numerarent, & Scoti vix 30. millia duxissent, sed milites induratos, & ritè Sacramentis ante pugnam munitos. Cæsi sunt Anglorum 50. millia, & ægrè naviculâ fugit Eduardus. Robertus Scottorum Dux hujus victoriæ præmium sibi retulit Scotiæ regnum, & Anglorum insuper ferox superbia retusa est.

Instituitur Parisiis actus Sorbonicus, a-

Etus magnus ex Theologiâ universâ à Francisco Mayro Minorita.

Grassatur pestis atrox per Europam.

✱(1316.)✱ Lugduni eligitur in Pontificem Jacobus de Ossa Cardinalis Portuensis, dictus Joannes XXII. aliis XXI. sed verè XX. patriâ Cadurcensis, ignobili patre natus veteramentario, parvo corpore, sed magno animo, ac septuagenario major.

Ludovicus Hutinus Rex Gallix annos natus 27. subitâ morte, & ut creditum est, veneno in castro Viennarum extinguitur. Sueccffit eidem Philippus cognomento Longus, frater Ludovici X. qui tunc modo agnitus est, & pro Rege coronatus, quando Clementia grvida peperit posthumum Joannem I. dictum, isque post paucos dies a nativitate suâ mortuus est.

Ludovicus Bavarus petit confirmationem suæ electionis à Joanne XXII. non tamen impetrat, ob causam Friderici Austriaci necdum satis perspectam post quatuordecim enim mensium interregnum duo Cæsares erant, Fridericus Pulcher Dux Austriæ, & Ludovicus Bavarus, uter jure? altioris curæ est. Uterque coronatus est, Austriacus Bonnæ à Colonienfi, Bavarus Aquisgrani à Trevirenfi Archiepiscopo, vel, ut aliqui scribunt, à Mogun-

guntino. Ambo igitur se se pro Cæsare gerere, ambo à partibus coli, etsi non defuerint, qui utrumque aspernarentur; bellum inde civile & atroces turbæ lacerarunt Imperium; Cæsare in Cæsarem, Germaniâ in Germaniam armatâ. Pugnatum est primò ad Eslingam Sveviæ oppidum, pari virtute, communi clade, neutrius victoriâ, demùm in campis Amphingensibus prope Mühldorffium, in quo prælio Fridericus postquam quinquagenos cecidisset suâ manu, venit tandem in manus hostis, & captus Trausnitii, quæ in Naniscis arx est, in custodiam datus, non tanquam in carcerem sed velut in requiem ab Augustis curis. Triennio post, qui erat annus Christi 1325 redditus libertati, &, ut quidam tradunt. etiam Imperio, ut cum Bavaro divisâ potestate præesset iste Italiæ, & ille Germaniæ, etsi multi, eo pacto dimissum esse, scribant, ne Rempublicam deinceps attingeret. Fides rei gestæ pendet à tabulis publicis, quas utriqûe afferunt pro suâ parte. Fridericus saltem non diù superfuit extinctus anno Christi 1330. vel veneno vel lenta tabe & sepultus in Cœnobio Maurbacensi & tunc quidem Ludovicus solus Imperium obtinuit & gubernavit varia tempestate jaçtatus, sed & ipse quoque

tempestatum atque turbarum concitator.

✱(1317.)✱ Joannes Papa jubet Constitutiones Clementinas explicari in scholis. Disceptant cum eo Minoritæ propter suam paupertatem, qui labor tum Pontifici tum Minoritis fuit major, quam unius anni, & non unius, sed plurimarum molestiarum, etiam cum infamiâ & interitu quorundam non verè religiosorum vel in Spiritu Sancto zelatorum. Idem Joannes Anglicanas & Scoticas rixas componere satagit sed irritò conatu, eoquòd pax inita vix fuerit Scotis perniciofa. Interim Britannicæ Insulæ bello ardent, & Anglia vastatur.

Robertus Siciliam pænè totam desolatam reddit, Friderico ei non auso resistere, eaque totâ potitus esset, nisi Pontifex impedivisset, qui præoptabat hanc insulam dari & non occupari.

✱(1318.)✱ Aliqui Minoritæ nimio zelo paupertatis suæ ardentes & rebelles facti, secedunt in Siciliam, ibique Generalem sibi eligunt apostatam Henricum de Ceva, & erronea quædam docentes ab inquisitione graviter puniuntur.

Propter Pontificis ex Italiâ absentiam, variæ turbæ in Italiâ exoriuntur, Maphæo Vice-

Vice-Comite & Duce Mediolanensi, aliisq;
civitatibus contra Pontificem rebellanti-
bus; ut quam utilis fuit Gallis Pontificis
præsentia, tam perniciofa fuerit ejus ab-
sentia Italis & Ecclesiæ.

✽(1319.)✽ Expeditio Castellanorum
in Mauros malè cedit.

Jacobus Arragoniæ Rex regno se ab-
dicat.

In Lusitaniâ inter Patrem Dionysium &
Alphonsum filium certatur, neque pax
procurata nisi precibus S. Elisabethæ ma-
tris Alphonfi, & singulari prudentiâ patris
cum filio patientiâ magis quam ferro dis-
ceptantis.

Ordo Montis Oliveti institutus à Ber-
nardo Ptolemæo Senensi nobili Juris-Con-
sulto.

✽(1320.)✽ Constantinopoli deposti-
to Joanni Clyci Patriarchæ sufficitur ab Im-
peratore Gerasimus monachus ignarus, &
præsenio surdaster, hos enim volebat Im-
perator Præfules suos, qui nec auribus nec
intelligentiâ valebant.

Mladislaus Locticus operâ Pontificis
Rex Poloniæ coronatur. Et Pontifici of-
fert S. Petri denarium capitatim.

Turcæ Chersone occupatâ excurrunt
in Thraciam.

DE.